

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2024, č. j. 3 A 58/2023-37,

t a k t o :

- I. Žádost o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti stanovené usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2024, č. j. 5 As 258/2024-5, **se z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **se o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobkyni **se v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud ve shora uvedené věci obdržel dne 25. 9. 2024 kasační stížnost žalobkyně (stěžovatelky) proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem městský soud zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí ze dne 28. 4. 2023, č. j. 10.01-000199/23-002, kterým žalovaná neurčila stěžovatelce advokáta podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v relevantním znění (dále jen „zákon o advokacii“). Stěžovatelka žalovanou žádala o určení advokáta k poskytnutí právní služby v řízení o její kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 2. 2023, č. j. 22 A 72/2022-27. Podle žalované však neprokázala, že je osobou, jejíž příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c zákona o advokacii, v tehdejší znění.

[2] Jelikož stěžovatelka nebyla zastoupena advokátem, resp. neprokázala, že má sama vysokoškolské právnické vzdělání, vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatelku usnesením ze dne 26. 9. 2024, č. j. 5 As 258/2024-5, mj. k doložení splnění podmínky povinného zastoupení podle § 105 odst. 2 s. ř. s., k čemuž jí stanovil lhůtu 1 měsíce od doručení daného usnesení. Nejvyšší správní soud současně stěžovatelku poučil, že pokud výzvě nevyhoví, soud kasační stížnost odmítne.

[3] Uvedené usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 3. 10. 2024. Posledním dnem lhůty pro doložení povinného zastoupení tak bylo pondělí dne 4. 11. 2024.

[4] Nejvyšší správní soud obdržel dne 5. 11. 2024 přípis stěžovatelky (podaný k poštovní přepravě dne 4. 11. 2024), v němž mj. požádala o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené jí advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka uvedla, že požádala žalovanou o určení advokáta v této věci, a to v souvislosti s novelou zákona o advokacii, účinnou od 1. 1. 2024.

[5] Podle § 40 odst. 5 věty třetí s. ř. s. může předseda senátu prodloužit lhůtu k provedení úkonu určenou soudem (za obdobných podmínek, za jakých se promíjí zmeškání lhůty, tj. z vážných omluvitelných důvodů).

[6] Stěžovatelka žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za vážné omluvitelné důvody ve smyslu § 40 odst. 5 s. ř. s., neuvedla. Usnesením, kterým byla k předložení plné moci vyzvána, jí byla stanovena lhůta jednoho měsíce, přičemž stěžovatelka požádala o její prodloužení až poslední den stanovené lhůty, tedy dne 4. 11. 2024. K tomu je nutné připočíst dobu uplynulou od doručení napadeného rozsudku městského soudu, jelikož již v něm byla stěžovatelka poučena o nutnosti zastoupení v řízení o kasační stížnosti (nehledě na její vlastní bohaté zkušenosti s agendou kasačních stížností, jak je zdejšímu soudu známo z úřední činnosti). Rozsudek městského soudu byl stěžovatelce doručen dne 12. 9. 2024. K tomu, aby si obstarala advokáta, který by byl ochoten její případ převzít, tak měla dostatečný časový prostor.

[7] Lze konstatovat, že období více než 7 týdnů (od doručení napadeného rozsudku městského soudu do odeslání žádosti o prodloužení lhůty k doložení podmínky povinného zastoupení) představuje dostatečný čas k tomu, aby se stěžovatelka pokusila advokáta si zajistit. Stěžovatelka soudu nesdělila, zda v tomto období vůbec oslovila nějaké advokáty (tato okolnost nevyplývá bez dalšího ani ze žádosti o určení advokáta ze dne 25. 10. 2024, jejíž kopii stěžovatelka přiložila ke svému podání ze dne 4. 11. 2024 a v níž stěžovatelka v daném ohledu pouze odkazuje na přílohu této žádosti, kterou však Nejvyššímu správnímu soudu nedoložila). Netvrdila ani žádné mimořádné okolnosti, které by jí v hledání právního zastoupení bránily či jí tuto snahu neúměrně ztěžovaly.

[8] Soud proto nepovažoval za nutné v této situaci vyčkat na rozhodnutí žalované o žádosti stěžovatelky ze dne 25. 10. 2024 o právní službu za úplatu pro fyzickou osobu dle § 18c zákona o advokacii, v nynějším znění (tedy o opětovné žádosti o určení advokáta). Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že žalovaná žádosti stěžovatelky uplatněné v rámci jiných řízení vedených u Nejvyššího správního soudu zpravidla zamítá a advokáta jí neurčuje (viz např. řízení vedená pod sp. zn. 6 As 33/2022, sp. zn. 10 As 135/2022 nebo sp. zn. 2 As 155/2023).

[9] Nelze také přehlédnout, že Nejvyšší správní soud již např. ve svém usnesení ze dne 30. 11. 2022, č. j. 3 As 260/2022-32, týkajícím se obdobné kasační stížnosti stěžovatelky proti jinému rozsudku městského soudu ve věci určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby podle § 18c zákona o advokacii, v tehdejšímu znění, stěžovatelce, uvedl: „Vyčkávat za těchto okolností dalšího rozhodnutí České advokátní komory by se dříve či později mohlo proměnit v nekonečný řetězec zacyklených soudních sporů, kdy se předmětem řízení stává

pokračování

neurčení advokáta v rámci přezkumu rozhodnutí o neurčení advokáta v rámci přezkumu rozhodnutí o neurčení advokáta.“

[10] Obdobný scénář by přitom hrozil i v nynějším případě, neboť předmětem přezkumu městského soudu bylo rozhodnutí žalované, kterým neurčila stěžovatelce advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c zákona o advokacii, v tehdejší znění, pro účely podání kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 2. 2023, č. j. 22 A 72/2022-27. Pokud by Nejvyšší správní soud žádosti stěžovatelky vyhověl, pouze by tím zvětšoval prostor pro další zacyklení navázaných soudních sporů s obdobným předmětem bez reálného hmotněprávního nároku (srov. již zmíněné usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 3 As 260/2022-32, či usnesení ze dne 21. 3. 2024, č. j. 5 As 35/2024-18, a ze dne 11. 7. 2024, č. j. 5 As 127/2024-18).

[11] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud žádost stěžovatelky o prodloužení lhůty pro doložení povinného zastoupení zamítl (výrok I.).

[12] Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[13] Jelikož nedošlo ani přes výzvu soudu k odstranění uvedeného nedostatku podmínky řízení dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a pro tento nedostatek nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat, rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 105 odst. 2 a § 120 s. ř. s. o odmítnutí kasační stížnosti (výrok II.).

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta (výrok III.).

[15] Stěžovatelka v řízení zaplatila soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v účinném znění, o vrácení částky 5 000 Kč, a to ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 5. prosince 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu